

Conte plega amb crítiques a Salvini

El primer ministre italià obre una crisi amb la incertesa de trobar nous aliats per al govern

Salvini i Conte, ahir al Senat ■ EFE

Mauri crida a aclarir l'horitzó abans de la sentència

Preveu una possible desobediència civil

FINQUES Pous

Ei propietari!

No perdís el temps,

tenim el comprador ideal per al teu immoble.

Si vols vendre el teu immoble en les millors condicions.

TRUCA'NS ARA 93 790 39 45

Valoració GRATUITA

MATARÓ - C/ Pujol 20 - 08301 - finquespous@finquespous.cat

EL PUNT AVUI +

1,20€

DIMECRES • 21 d'agost del 2019. Any XLIV. Núm. 15096 - AVUI / Any XLI. Núm. 13966 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT

P8,9

Confrontació democràtica

RISC • Torra crida a superar la repressió i a assumir els riscos i sacrificis de plantar cara a l'Estat

UNITAT • El president exigeix la fi de les hostilitats, que es fixi un full de ruta i no parla d'eleccions

EUROPA-MÓN

P18

Els immigrants, celebrant ahir al vespre, a bord del vaixell, la decisió de la fiscalia italiana ■ EFE

L'Open Arms', a port

Per ordre del fiscal, desembarquen a Lampedusa els 82 migrants

Nacional

P12

Creix la demanda de tractament per deixar la cocaïna

L'alcohol és la droga que motiva més urgències hospitalàries cada any

Nacional

P13

Dos possibles casos de listeriosi a Catalunya

Els afectats van consumir carn de la mateixa marca del brot a Andalusia

Europa - Món

P20

Rebuig exprés del PSOE a la proposta de Podem

Els socialistes veuen "inviàble" un govern amb els de Pablo Iglesias

El meu país Miquel Sellarès

"El que hem de solucionar és la manca d'un acord estratègic de l'independentisme. Les bases no ho entenen"

P11

Hi ha guerrers que neixen sense armadura

Descobreix-ho a www.ambtucomacasa.com

Ajuda'ns a crear el nou Centre de Neonatologia Avançada Vall d'Hebron.

Col·labora!

#BornToBeExtraordinary

Vall d'Hebron

LES SÈRIES. La guineu quan no les pot haver diu que són verdes / La Lluna té un costat fosc P6-7

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Martí Gironell

Mà esquerra

Si no hi ha res de nou, Josep Borrell serà el nou cap de la diplomàcia europea. I curiosament, ha fet mèrits i ha protagonitzat prou casos perquè no el deixessin exercir aquest càrrec, per a tota la vida. Escàndols a banda, en la seva etapa de ministre d'Exteriors del govern espanyol, encara en funcions, Borrell n'ha protagonitzat de tots colors sense que s'hagi retractat de res. I dic que no hauria d'exercir, senzillament, perquè no compleix cap dels requisits bàsics per desenvolupar la diplomàcia. Es necessita versatilitat, sensibilitat, sentit comú, empatia i comprensió, discreció, tacte i voluntat dialogant. Borrell no en té cap, d'aquestes característiques, ni veig que tingui intenció de mirar d'incorporar-ne ni una a la seva manera de fer i de ser. No li cal. El Parlament Europeu ja el va nomenar abans de les vacances i, per tant, no tan sols ha validat les seves formes sinó que les aplaudeix i les premia amb aquest càrrec que suposa ser el cap visible de les relacions internacio-

Hem vist que a Europa no hi ha espai per a les sorpreses i per a segons quines idees polítiques tampoc. I menys encara per al seny

nals d'Europa amb la resta del món. Ja sé que s'ha d'examinar passat l'estiu, però com que arriben a la prova amb els pactes segellats entre els grans partits de l'eurocambra, dubto molt que hi hagi cap sorpresa. Hem vist que a Europa no hi ha espai per a les sorpreses i per a segons quines idees polítiques, tampoc. I menys encara per al seny. Una persona diplomàtica és aquella que té la qualitat de persuasió i, per extensió, el tacte, l'habilitat per portar un afer delicat sense deixar esclatar un conflicte obert. Al meu entendre, la importància de la bona diplomàcia no només rau en la versatilitat de les funcions que exerceixen els diferents ambaixadors residents –diplomàtics de primer ordre–, les funcions dels quals giren entorn de la generació d'informació fidedigna pel seu país. No. Sinó que per mi és bàsic que un bon diplomàtic, independentment del rang, tingui prou traça per aconseguir la minimització de les friccions potencials i el foment de les relacions amistoses entre estats. Senyor Borrell, diplomàcia és tenir mà esquerra.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

El terror

Les calorades d'aquest estiu han estimulat unes perspectives periodístiques tenebroses: en el termini de pocs anys enyorarem aquestes temperatures perquè ens semblaran suaus. Si Londres serà com Marràqueix, imaginem-nos Barcelona. Pobles que ara són de mitja muntanya seran tot d'una marítims per l'augment en altura del mar. Les migracions es faran necessàries per trobar la fresca i l'aigua dolça que permeti viure. Quina mena de vida? L'altre dia mig veia per televisió unes imatges idíl·liques. Vaig apujar el volum: els paisatges tenien els dies comptats. Hi sortien unes abelles. Eren les últimes de la seva espècie. Les temperatures d'aquest estiu no són excepcionals sinó una tendència que va a més.

I no obstant... No obstant pel carrer es veuen dones joves amb panxa, pares que arrossegueu cotxets amb les criatures dins... Són aquests pares uns irresponsables? Pretenen que les profecies es compleixin donant efectius als fluxos migratoris que han de venir? No faig broma. Trasllado la qüestió als pares joves que tinc més a mà: "Els fills

“Com es poden tenir fills davant el panorama que se'ns presenta?”

seran més llestos que nosaltres i trobaran la manera d'evitar les catàstrofes que s'anuncien.” La resposta dona per fet que l'home és el responsable de la crisi climàtica. Noves informacions expliquen que per molt que entre tots reduïm els tòxics que escalfen el planeta, hi ha un cicle natural que és més fort que tot. A l'edat mitjana hi va haver una glaciació. També es van produir desplaçaments de pobles sencers a paratges més càlids. Els romans van poder fer les conquestes també perquè en el seu temps va fer molta calor i es podia circular per Europa amb sandàlies. Els abrics haurien engavanyat les

batalles i encarit les expedicions. A l'edat mitjana s'hi van sumar les pestes. La gent moria a milers a les ciutats, als camins per on fugien. Sempre hi havia algú que des del tron o des de la trona donava la culpa de les afliccions als mateixos morts de fred, de gana i de crostes.

Hi insisteixo: no faig broma ni tan sols relativitzo. Estic aterrit. Per mi pateixo poc. Pels fills i els nets, molt més, i prenguin "fills" i "nets" en sentit ampli. Seran ells "més llestos que nosaltres"? Més: depèn d'ells o només d'ells regirar la tendència calorífica? La glaciació de l'edat mitjana es va superar per ella mateixa. Remetrà l'actual escalfament? Als anys cinquanta i seixanta hi va haver a Espanya un augment espectacular de la demografia. Suposo que molts pares es van moure per l'instint de supervivència i no pel d'oferir als fills les delícies del franquisme. El franquisme va passar avall per l'acció en contra dels joves "més llestos" i també pel "fet biològic", com se'n va dir. No sé si l'exemple és adequat però a alguna cosa viscuda m'haig d'agafar per conjurar l'espant.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurobiològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/h8dax9>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

Diàleg

Tinc un *déjà-vu*. O a mi m'ho sembla. Ho dic perquè ja fa uns quants dies que tornem a parlar tots de diàleg. El líder d'ERC, Oriol Junqueras, hi va insistir dilluns en una entrevista a Catalunya Ràdio: "Només amb el diàleg s'arriba a consensos." I hi va afegir, parlant de la investidura de Pedro Sánchez: "ERC no imposa línies vermelles al diàleg i a la negociació." Pocs dies abans el vicepresident Aragonès s'havia expressat en termes molt similars, oferint "diàleg i negociació" a Pedro Sánchez i convidant-lo "a moure's". Com que ara estem tots encallats, i els socis de govern, mig barallats (no em sembla que descobreixi res de l'altre món), la paraula *diàleg* torna a ser sobre la taula (en un dels costats de la taula, per ser més precisos) com la fórmula màgica per resoldre-ho tot. I jo em pregunto: però és que ha deixat mai de ser-hi, una proposta de diàleg sobre la taula?

“El problema no és qui és partidari del diàleg i qui no, sinó que per dialogar s'han de ser dos

En quin moment no s'ha cregut que el diàleg fos la solució a tot plegat que ara hàgim de redescobrir que només amb el diàleg s'arriba a consensos? El problema, em sembla, no és que ara hàgim descobert que el diàleg aniria molt bé. Això ja ho sabíem. Els governs Puigdemont i Torra se n'han fet un tip, de demanar diàleg. El problema, ara, és que hem descobert –i cons-

tatat amb molta duresa i conseqüències terribles– que hi ha una part que no en vol, de diàleg. O que entén que el diàleg consisteix a parlar només del que a la seva part li interessa. Diàleg? Sempre! Com fa anys i panys que es demana. El problema és: i amb qui? El govern Rajoy no només no el va voler, sinó que el va torpedinar, i el govern Sánchez el va utilitzar només estratègicament quan li va convenir per a la seva moció de censura. A mi em sembla que la proposta de diàleg hi ha estat sempre, sobre la taula, per part de l'independentisme. I que tant per part d'ERC com per part de JxCat –i m'atreveria a dir que fins i tot per la CUP– continua sent la millor opció. No em sembla pas que uns siguin partidaris del diàleg i els altres, no. Em sembla, simplement, que després de tot el que ha passat uns encara el veuen possible i d'altres s'han tornat incredul del tot.

De reüll

Emma Ansola

Torra i Junqueras

Ja tenim aquí les primeres declaracions dels principals líders polítics que, de moment, comencen a escalfar motors en espera d'un nou cicle polític que amb la sentència al procés independentista es preveu agitat. Les declaracions, però, lluny d'aclarir posicions o refermar la unitat que clama el votant independentista, davant l'Onze de Setembre i la sentència del Suprem sembla que més aviat intensifiquen el xoc entre els dos socis que comparteixen govern. I ho fan en un tema transcendent com la convocatòria d'unes eleccions autonòmiques

Hi ha una diferència abismal entre les propostes dels dos líders polítics

com a resposta a la sentència. Junqueras vol que siguin les urnes les que decideixen el camí, que per als republicans passa bàsicament pel diàleg amb el govern espanyol per negociar un referèndum. Torra obvia les urnes, només es fa seves les de l'1-O i assegura que cal mantenir el torcebraç amb l'Estat amb eines com la desobediència civil i pacífica. Amb aquestes dues visions no sembla que els dos partits puguin acabar de governar junts un territori en què els polítics han actuat més basant-se en una ètica de la convicció. Torra continua apostant per aquesta línia. Junqueras, però, semblaria que opta per l'ètica de la responsabilitat. El polític Max Weber apuntava a l'obra *El polític i el científic* que la política "es fa amb el cap" però "no només amb el cap" i aconsellava que "en temps d'excitació", la convicció i la responsabilitat haurien de ser mètodes complementaris.

Les cares de la notícia

QUICO EL CÉLIO, EL NOI I EL MUT DE FERRERIES

Artur Gaya

Nou disc d'arrel ebrenca

El cantant ebrenca i la resta de companys que conformen el grup Quico el Célio, el Noi i el Mut de Ferreries demostren la vitalitat que mantenen en el conreu de la música popular amb l'edició de l'últim treball *Viatge a Buda*. El catorzè disc consolida una llarga trajectòria dels ebrenca.

INVESTIGADORA DEL VALL D'HEBRON

María José Buzón

Avenç contra la sida

Els investigadors del Vall d'Hebron Institut de Recerca (VHIR) van presentar ahir un fàrmac que representa un avenç important, si bé no definitiu, en la lluita contra la sida perquè redueix el reservori on el virus queda latent. Continuen investigant per evitar els efectes adversos del fàrmac.

PRIMER MINISTRE D'ITÀLIA

Giuseppe Conte

Fracàs després de l'error

El primer ministre italià certifica amb la seva dimissió el fracàs d'un govern com el del Moviment 5 Estrelles i la Lliga que no s'hauria d'haver produït mai. Pactar amb l'ultradreta Salvini ha posat el govern d'Itàlia en mans de qui Conte acusa ara de perillós i irresponsable.

EDITORIAL

'Open Arms', un afer de justícia

Enmig de la desesperació que envaïa ahir l'"Open Arms" la fiscalia italiana va ordenar el desembarcament dels prop d'un centenar d'immigrants rescatats que encara restaven dalt del vaixell. L'ordre va arribar després de dinou dies de bloqueig pel rebuig a obrir els ports d'un govern italià immers en una greu crisi política i de govern en què l'extrema dreta imposa les seves polítiques racistes. A la inhumana situació de les persones embotides a l'"Open Arms" que el fiscal va poder corroborar, el fet d'albirar la costa de Lampedusa però no poder atracar a l'illa italiana va provocar el llançament de persones al mar en un perillós escenari fora de control.

En l'afer de l'"Open Arms" caldrà judicar les decisions polítiques que no només incompleixen diversos tractats marítics internacionals sinó que han pogut incórrer en una acció de segrest. I han posat vides en perill. El responsable principal és sens dubte el ministre italià Salvini. La qual cosa no exclou la complicitat política amb què ha actuat el govern espanyol, que hauria d'haver liderat l'exigència a Itàlia d'obrir els ports en els tribunals internacionals. En comptes d'això s'ha dedicat a un demagògic estira-i-arrotonsa amb Salvini i l'ONG, i a l'oferiment de ports i d'un vaixell de salvament, massa tard. Amb l'objectiu de dilatar el problema. Aquesta crisi humanitària requeria en primer lloc una solució urgent i cal aplaudir finalment la intervenció de la justícia italiana. Però resulta lamentable que el vaixell sigui immobilitzat a Sicília. Perquè l'afer no es tancarà adequadament si queden impunes els únics culpables, que no són els membres de l'"Open Arms" sinó els qui han forçat l'inhumà bloqueig. Per la qual cosa cal establir protocols europeus que n'evitin la repetició en futurs rescats.

Tal dia com avui fa...

1 any

Llaços grocs

La fiscal de l'Estat, María José Segarra, considera que posar llaços grocs és una mostra de llibertat d'expressió i despenjar-los.

10 anys

Puja d'impostos

Espanya prepara una puja d'impostos per pagar la crisi. Serà el segon país de la UE, després del Regne Unit, que apujarà la fiscalitat.

20 anys

40.000 morts

L'ONU estima que el terratrèmol de Turquia ha fet 40.000 morts. Els equips de rescat ja han recuperat 10.000 cadàvers.

Full de ruta

Carina Filella

De bous i tradicions

Ales banyes del bou li col·loquen dues boles de quitrà encès. Com que l'animal es neguiteja per la proximitat del foc, el suposat joc consisteix a evitar les seves envestides als humans que participen de la suposada festa. És el que es coneix com a bou embolat. Hi ha moltes altres modalitats, d'activitats festives amb bous, com ara el bou capllaçat, que és quan va lligat de les banyes per una corda davantera i una al darrere subjectada pels corredors, que passen el bou pels carrers del poble. O els bous a la mar, en què els animals anaven a parar a l'aigua quan acabava la seva persecució popular, una modalitat que per primer cop i després de 40 anys es va deixar de celebrar l'any 2016 a les Cases d'Alcanar, on era més tradicional. Són activitats taurines en les quals no es mata el bou i que se celebren intensament en diversos municipis catalans, sobretot de les Terres de l'Ebre, sota l'aval de la tradició. Són, diuen, festes tradicionals. Al 2010 el

El tema dels correbous ha acabat sent intocable. Cap partit polític no s'hi aboca perquè la rendibilitat electoral en podria sortir malmesa

Parlament va aprovar una llei que les regula, i que les circumscriu als municipis on són tradició (36 en total, dels quals 26 són a les Terres de l'Ebre). A Amposta, per exemple, que aquest cap de setmana passat ha tancat la festa major, se n'han vist molts, d'actes amb bous, mentre la Coordinadora per l'Abolició dels Correbous en denuncia "la tortura pública" i altres col·lectius, com la recentment creada associació Tots som Poble, volen conscienciar "del patiment dels animals" i demanen que s'obri un debat seriós sobre la continuïtat d'aquestes activitats. Però aquest és un debat que sembla impossible, perquè el tema ha acabat sent intocable. Cap partit polític no s'hi aboca de ple perquè la rendibilitat electoral en podria sortir malmesa. La tradició, que venen a ser aquests costums que transmetem de generació en generació, no pot ser una porta de blindatge absoluta per mantenir uns correbous que, com a mínim, mereixerien ser el centre d'un debat seriós i adaptat a la societat del segle XXI.

Tribuna

Eduard Ibàñez. Grup Sant Jordi

Ni exclusió ni indiferència

Actualment tothom entén que l'Estat ha de ser laic, independent de qualsevol tradició o autoritat religiosa. La paraula laïcitat s'ha convertit gairebé en un tòpic, que dona un plus de credibilitat al que l'utilitza. Ara bé, no tothom l'entén de la mateixa manera. D'aquí les discussions sobre el rol de la religió (per exemple en l'educació) o sobre la relació entre els poders públics i les confessions religioses (han de rebre finançament?). Una concepció adequada de laïcitat de l'Estat passa per entendre l'exigència de respectar la llibertat religiosa. Per una raó elemental: el poder polític té com a justificació de la seva existència i com a missió principal la protecció dels drets humans, entre ells la llibertat religiosa. I això reclama un compromís actiu en l'establiment de les condicions per tal que aquesta llibertat es pugui desenvolupar efectivament per tothom sense coercions ni discriminació, tant en l'espai privat com en el públic. Això només és possible amb la col·laboració lleial entre l'Estat i les comunitats religioses. Des

d'aquest punt de vista, és fàcil adonar-se de dos errors en la comprensió de la laïcitat, molt estesos avui a Catalunya. El primer és entendre la laïcitat com el projecte d'erradicar la religió o almenys d'excloure-la o marginar-la de l'espai públic (del carrer, de l'escola, dels mitjans de comunicació...). Aquest és un propòsit que viola frontalment la llibertat religiosa de les persones i de les comunitats, que tenen dret no solament a existir sinó també a expressar públicament les seves creences i participar en la vida social. L'altre error és entendre la laïcitat com neutralitat o indiferència dels poders públics en relació amb el fet religiós. Però els poders

públics no poden ser "neutrals" ni indiferents al fet religiós, perquè han de vetllar per tal que els ciutadans puguin exercir la seva llibertat religiosa. Han de tenir en compte les seves diferents creences en el disseny de les polítiques públiques. Han de fomentar el diàleg i la convivència interreligiosa. I han de prevenir el risc que es desenvolupin experiències religioses perjudicials (sectes, fonamentalismes...). Els poders públics tenen també el deure de facilitar que les comunitats religioses puguin contribuir al progrés social i al bé comú: amb les seves activitats educatives, socials, culturals i d'atenció als més vulnerables, amb la seva funció de donar sentit i esperança a les persones (sobretot en els moments difícils de la vida) i amb la seva tasca de promoció dels valors ètics que fonamenten la mateixa democràcia i fan possible la convivència humana i la cohesió social: la solidaritat, la dignitat de la persona, la pau o la fraternitat. En aquest sentit, podem dir que l'activitat de les comunitats religioses és un servei d'interès públic que l'Estat ha de protegir.

“Els poders públics no poden ser indiferents al fet religiós”

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Ens tenen mania

■ Gaudint d'aquestes vacances, de tant en tant aprofito per veure els informatius de totes les cadenes, tant de TV com de ràdio, i m'adono que a les males notícies de Catalunya, les emissores públiques i privades espanyoles i mitjans en general, els donen molta ressonància posant-hi un especial èmfasi, com donant entenedent que les coses autònòmiques les tenim mal ateses, amb l'ordre públic fora de control, si veiem els últims successos d'enguany a Barcelona.

És clar, el turisme ho fa tot més dens i la manca d'efectius als carrers complica la seguretat ciutadana, fins al punt de donar la imatge que cap ciutadà vol. Però si fem memòria del que està succeint a la nostra, per ara, autonomia, adonem-nos de l'ofec econòmic propiciat per l'Estat espanyol, que des de l'últim 155, en-

cara controla les finances de la Generalitat, i ens demana que les retallem un altre 6%, lluny de facilitar un finançament equitatiu per cobrir totes les antigues necessitats en infraestructures i retallades a la sanitat, cultura, etc.

Llavors què volen? Si els impostos que paguem van destinats a subvencionar Andalusia i Extremadura, i a infraestructures de nul·la rendibilitat, és estrany que els catalans vulguem tenir la llibertat de ser independents perquè això no ens passi més?

Avui, la resposta és obtenir per les urnes els nostres representants polítics tenint-los en presó preventiva esperant sentència, i a l'exili sense poder venir a casa, ni exercir a Catalunya i la UE els càrrecs atorgats pel poble català i també bona part de l'espanyol. Vergonyós, no?

LLUÍS VINUESA SERRATE
Terrassa (Vallès Occidental)

El polietilè

■ Té una producció anual de 80 milions de tones a tot el món. Soc neòfit en el sector de l'emalatge i els beneficis econòmics que comporta el seu ús. Però sí que veig l'enorme perjudici ambiental. Perquè no s'actua immediatament? Quins interessos i a qui beneficia de l'administració continuar el seu ús? És evident que la venda a granel de segons quins productes comportava un risc sanitari. Però alerta, també de control dels impostos!! Per un costat, encara que sigui o no més costós envasar en vidre, també el seu ús beneficia tant el medi ambient, com el seu reciclatge; poden fer retorn de l'envàs a canvi de diners. Si es vol hi ha mitjans per a control sanitari i fiscal per a la venda a granel, i envasar amb paper.

LUIS JAIME FELICIANO
Figaró-Montmany (Vallès Oriental)

Restaurants sense carta en català

■ *Joc de cartes* és un bon programa concurs de TV3 en què tres restaurants catalans rivalitzen entre ells i un en surt guanyador. Doncs bé, en un dels darrers programes, dedicat als restaurants amb piscina de Barcelona i Castelldefels, jo els hauria suspès a tots tres en l'apartat de drets lingüístics. Essent restaurants amb una carta de 30 euros de mitjana, cap dels tres ofereix la web en català. Han triat el castellà. La llengua pròpia del país, inexistent, ignorada, obviada, desapareguda. Tan inútil és la nostra llengua que s'ignora fins i tot en una carta de restaurant? Segur que en aquests restaurants que promociona TV3 s'hi menja molt bé, però la llengua, com el menjar, també és cultura i mereix la mateixa consideració.

SALVI PARDÀS SUNYER
Barcelona

La frase del dia

“Espero que tot el món sàpiga administrar les seves passions respecte del que el tribunal decideixi”

Teresa Cunillera, DELEGADA DEL GOVERN ESPANYOL A CATALUNYA

Tribuna

Montserrat Nebrera. Professora de dret constitucional (UIC)

El fons i la forma

Aquest estiu Vueling sols ha estat notícia (les coses bones quasi mai ho són), perquè ha deixat a terra una dona que volia anar dins l'avió amb una indumentària que podia provocar confusió: ella deia que era un *body*, però qui comandava l'avió va entendre que es tractava d'un banyador. Deixant de banda que ja no se sap quina diferència hi ha entre una cosa i l'altra, i obviant la colla de “em queixo de tot” que estarà dubtant entre qualificar de masculista la decisió i reivindicar la llibertat d'anar per la vida com van venir al món, el cert és que l'assumpte pot servir-nos de metàfora sobre la gran decadència de les formes en la relació social, i el seu efecte devastador sobre els fons.

RECORDO QUE TENIA UNS 10 ANYS quan la família vàrem anar a una boda del que podem anomenar la Catalunya endins sense especificar el territori. Tothom s'havia vestit amb les seves millors gales. Això a províncies i als pobles sempre ho han tingut més clar: era una boda, la cerimònia mereixia un respecte. Tot i la dificultat per pagar una indumentària adequada, la mare va aconseguir que una amiga li deixés per a mi un vestit de sa filla que entonava amb l'ocasió. Sense haver d'emular la protagonista de *Plovent pedres*, va aconseguir que jo em sentís la princesa del conte. La meua sorpresa va ser veure entrar al saló del convit un parell de joves ben plantats que devien ranejar als 20 anys, sense corbata, amb la camisa blanca per fora els pantalons i uns texans trencats substituïnt els pantalons de vestir. Vaig preguntar a la mare per què aquells nois vestien així, però ella sols va encertar a respondre'm que eren els cosins de la núvia i que sempre els havia agradat escandalitzar i distingir-se. Més tard vaig entendre que fer quelcom semblant havia permès a l'adorable i adorada Marilyn Monroe

sortir de l'anonimat i diferenciar-se de la resta pel fet de dur una roba no adequada a l'ocasió, quan circulava amb una bata mig oberta i gest d'ingenuïtat curiosa entre les naus habilitades com a platós del mític Hollywood del 50, i on no cal dir que més d'un l'hauria assetjada amb la mateixa intensitat amb què ella n'hi va treure profit. Dit en els termes dels seixanta, època origen d'aquesta actitud, es tracta d'“*épater le bourgeois*”, que sempre ha estat rendible. Ara, quan ja no es pot imaginar un vestit estrofolari que pugui superar els altres, fins i tot la nuesa ha entrat també a formar part de la nostra vida quotidiana. Han hagut de canviar (per fi!) una ordenança municipal de Barcelona per poder prohibir a un paísà anar pel carrer proveït únicament d'una bossa de plàstic a la mà i un tatuatge simulant un banyador sobre les seves parts que els altres entendríem més íntimes. És comprensible que la dona que ha tingut el disgust de no ser admesa en l'avió de Vueling no entengui per què no pot anar ella amb el seu banyador o el que li doni la gana, malgrat el xoc que al meu

“ Ara, quan ja no es pot imaginar un vestit estrofolari que pugui superar els altres, fins i tot la nuesa ha entrat també a formar part de la nostra vida quotidiana

parer hauria de suposar a les recurrents colles de xancletaires el veure vestida formalment i immaculadament tota la tripulació. Hauria de resultar-nos estrany però ja res ho és. I puc donar fe que aquestes disintonies protocol·làries entre servent i servit ja tenen un antecedent d'almenys una dècada al Parlament de Catalunya. En la meua breu estada em va sorprendre extraordinàriament confrontar l'estil *casual* tirant a *guarro-estrofolari*, per no dir directament *hortera* (perquè en això el gust es barreja amb la tendència), que llueïen algunes senyories sense immutar-se pel fet que, al contrari, guardessin el palau uixers i mossos d'esquadra, zeladors i lletrats, vestits amb el respecte i l'elegància que demana la primera institució del país. Tan xocant resulta que quan el mes de juliol passat estudiants de diverses universitats hi han estat fent una simulació parlamentària, han comprovat amb estupefacció que sols aquests empleats vestien amb la formalitat que ells mateixos havien pensat necessària per trepitjar les mateixes catifes que Macià, Companys o Pla, mentre la representació popular ja anava encarant l'estiu oblidant el fons al ritme de les formes.

HI HAURÀ QUI PENSI QUE AIXÒ SÓN QÜESTIONS IRRELLEVANTS, i que qualsevol està en el seu dret de decidir quin grau de formalitat requereixen les relacions socials en cada moment i ocasió. Interessant, però, és recordar que la noia del banyador no va poder entrar a l'avió, mentre sembla que als diputats (i diputades, doncs en això la competència va molt igualada) ningú els pot dir com han d'anar vestits. A l'avió mana el capità. Al Parlament entre tots decideixen per majoria quines hauran de ser les regles del joc, i aquesta del vestir aixecaria gran polseguera. Però ja se sap que un avió és quelcom molt seriós, on res es decideix per majoria.

De set en set

Ignasi Riera

Un país buit

El llibre de Sergio del Molino, *Espanya vacia* –que vaig conèixer per una entrevista de ràdio quan tornàvem d'Atienza–, és, de veritat, alligador.

com que, aquest agost, l'he passat enclostrat a casa, m'he cruspit clàssics que mai no havia gosat llegir, amb pauses de televisió i de ràdio. Un dels temes radiotelevisius més repetits: les festes majors de pobles gairebé deshabitats que es convertien, per unes hores, en un altre “camí de Sant Jaume” de la legitima nostàlgia. Quanta festa, en un sol dia! Quants records d'un passat d'abans de la diàspora cap als barris perifèrics de Madrid o de Barcelona o de Frankfurt. Sovint, en el guió dels programes

Recordo els llibres de Paco Candel, farcits de memòries precises

informatius de torn, una referència a la impossibilitat, total o parcial, de viure de tot allò que la vida del camp... havia ofert, durant segles i segles, als que no tenien el coratge de tocar el dos i convertir-se en *gastarbeiter*. No sé res de la vida al camp... s'entén: de conreu. Ni sé res, tampoc, de les polítiques per recuperar tant espai buit, ara i avui, a favor d'una prosperitat futura, ni que sigui modesta, de supervivència. Tot amb tot, en els meus malsons, hi passen declaracions de polítics, prolífics a l'hora d'escampar pets d'ase, que no sé què proposen quant a la recuperació de l'agricultura, en una Península amb tants espais buits. Com que “és quan dormo que hi veig clar”, recordo els llibres de Paco Candel, farcits de memòries precises de qui ha hagut d'emigrar i fa balanç de tot allò que recorda de la seva pàtria d'origen. O els relats d'immigració de l'enyorat Jaume Botey. Per què els hem desat entre els mals endreços?

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Mauri demana unitat per a la postsentència

Cunillera situa el debat sobre l'indult després del pronunciament del Suprem

La demanda de tractament per deixar la cocaïna creix

L'alcohol és la droga que motiva més urgències hospitalàries

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Torra crida a superar la repressió

'RESET' • El president demana reprendre ja la iniciativa cap a la independència amb una "confrontació democràtica" amb l'Estat en què caldrà "arriscar i assumir sacrificis" **UNITAT** • Exigeix posar fi a les lluites internes i fixar ja un full de ruta

Òscar Palau
PRADA

Deixar enrere el dol per la repressió de l'Estat per fer un *reset* al procés. Això és el que va venir a proposar ahir el president de la Generalitat, Quim Torra, en una solemne conferència de tres quarts d'hora —que completarà amb una segona part el 5 de setembre a Madrid— que va tancar la celebració del cinquantenari de la Universitat Catalana d'Estiu, en què va voler primer fer autocrítica per esbossar tot seguit les línies que segons ell han de marcar en el nou curs polític la represa del camí cap a la República. Unes línies que, més que un diàleg amb el govern espanyol en què no veu futur, impliquen la recuperació de la iniciativa per anar a una "confrontació democràtica" amb l'Estat. "Si tenim la pilota nosaltres no la tenen ells, i cal que no juguem més a la defensiva", resumia, acudint a la filosofia futbolística de Cruyff i Guardiola.

De convocar eleccions com a resposta a la sentència del Suprem, en canvi, ni tan sols en va parlar,

com els últims dies havien posat sobre la taula alguns dirigents d'ERC. Ans al contrari: Torra, que es va mostrar contundent a exigir la fi de les hostilitats entre independentistes, es proposa "donar estabilitat" al govern en els propers mesos i fins i tot va picar l'ullet a la CUP per poder aprovar, enguany sí, un nou pressupost.

Amb la sentència a l'horitzó, és clar, però sense haver-la necessàriament d'esperar, el president es

El president no fa cap esment a la possibilitat d'anar a eleccions

proposa "refer el temps" de l'independentisme, i per això va demanar recuperar els factors que segons ell van fer fort el moviment, com són la iniciativa i l'esperit constructiu, que "han quedat desdibuixats l'últim any i mig". En aquest sentit, posava com a exemple la consulta popular de fa deu anys a Arenys de Munt, que va originar una onada que es va estendre per tot el país i

"va dir als polítics" que calia deixar d'esperar i prendre la iniciativa.

Abans de marcar les línies a seguir, això sí, Torra feia autocrítica i lamentava que la repressió ha fet perdre capacitat d'iniciativa i d'una "lluita en positiu", i ha desviat l'atenció de l'objectiu originari per centrar-se a defensar-se. "No hem avançat com hauríem", es retreia ell mateix, davant la qual cosa reclamava reprendre el camí i "superar el període

Demana que la Diada sigui el "punt d'inflexió" vers la nova etapa

de reacció a la defensiva". Per això feia una crida especial a participar en la Diada, per tal que sigui un veritable "punt d'inflexió" amb vista a "fer valdre el projecte de la República per damunt de les conseqüències de la repressió".

Urgent un full de ruta Sense "posar-s'hi fort" en la forma que ha d'agafar la unitat entre partits i entitats, a partir d'aquí Torra

veu "urgentíssim" recupear un full de ruta unitari, "solvent, sòlid, que aprengui d'èxits i fracassos però sobretot que porti solucions" cap a la victòria. Per això va renyar els independentistes que veuen els adversaris "en altres independentistes", i va recordar: "No em trobareu en lluites partidistes ni batalles per l'hegemonia." "És moment de corregir derives i aprofundir en la unitat; d'aïllar factors de desunió, de canviar actituds de confrontació i falta de respecte", implorava, parafrasejant les reflexions de Carles Puigdemont, editades recentment en el llibre *Reunim-nos*. Això sí, en el mateix sentit Torra també va enviar un missatge encobert a ERC, en allunyar-se del "conformisme" i refermar el seu compromís que no és aquí "per gestionar una autonomia". "El meu mandat és avançar, que ningú compti amb mi per convertir el Primer d'Octubre en un record melancòlic", etzibava entre aplaudiments, un 1-0 que veu com "el moment fundacional" de la República.

És clar que en la nova

Quim Torra, durant la seva conferència ahir a Prada que va donar el tret de sortida al nou curs polític ■ JOSEP MARIA MONTANÉ

Les frases del president

“Per plantejar l'èxit d'un projecte cal posar tot el focus en les lliçons apreses, només així tens opció de corregir el que no vas fer bé el primer cop”

“L'independentisme no és ni ha de ser una reacció; és una solució, un projecte amb ambició de canviar-ho tot i de guanyar”

etapa que s'enceta, per molt que l'executiu mai abandonarà "la negociació i el pacte", descarta un govern espanyol que els consideri "interlocutor per pactar un referèndum", com va quedar clar en la sessió d'investidura de Sánchez que no va ni esmentar Catalunya, per la qual cosa Torra avançava que es mantindrà en el no (s'entén que JxCat, perquè ERC es va abstenir)

mentre el PSOE no es compromet a un diàleg per l'autodeterminació. Torra, en aquest sentit, feia seves les reflexions de Puigdemont i recordava que "el realisme polític" fa descartar una solució negociada amb l'Estat sense haver passat abans per una nova etapa de confrontació, per la qual cosa reclamava això, anar cap a "la confrontació democràtica i pacífica". És en

L'APUNT Eleccions

Emili Bella

Com respondre a la sentència s'ha convertit en la serp d'aquest estiu, i de la primavera, i de l'hivern, i de la tardor anteriors. El que fins ara l'entorn d'ERC insinuava amb la boca petita, unes eleccions, ara ja ho diu amb totes les lletres Oriol Junqueras com una opció sobre la taula. El cas és que qui decideix quan es va a eleccions és el president de la Generalitat i només el

president de la Generalitat, que es troba incardinat en un espai polític en fase d'endrega. També hi ha a l'horitzó unes eventuais eleccions espanyoles, la necessitat d'aprovar uns pressupostos, una hipotètica tercera euroordre contra l'exili i una possible inhabilitació de Quim Torra pel llaç groc. Efectivament, tard o d'hora tornarem a les urnes.

Tornen Puigdemont i la llista única

Torra va aprofitar la conferència, amb què va obrir *de facto* el nou curs polític, per desempolsar reivindicacions de JxCat que havien provocat topades amb ERC, però que en els últims mesos semblaven guardades en un calaix. El president, així, va assegurar que "és clar que cal compartir una estratègia" i, hi afegia, "potser també tornarà a caldre una unitat formal, una llista o el que sigui que calgui en un futur". És a dir, que no descarta pressionar de nou amb vista a properes eleccions. "Són qüestions que han de quedar supeditades a l'objectiu real i central que ens hem de proposar com a país, la independència", cloïa.

L'altre punt, en certa manera sorprenent, que va recuperar és la idea que Carles Puigdemont ha de ser restituit. Una opció que, després d'haver-se presentat a les europees, semblava que havia descartat ell mateix, i més encara restant encallada la reforma del reglament del Parlament que ho hauria de fer possible. "Reitero el compromís perquè Puigdemont torni a ser el president de la Generalitat", etzibava ahir Torra, tot i que fonts properes aclarien després que la prioritat de

l'expresident segueix sent lluitar fins al final pel seu escó a Brussel·les, i només en cas que no l'assoleixi s'ho podria plantejar, ja que entretant conserva l'acta al Parlament.

En tot cas, Torra ho lligava a un altre fet que ha de ser "bàsic" en els propers mesos: l'esclat del debat constituent. "Els dos compromisos van ser votats per la majoria i ens obliga a tots", resumia. D'aquí que recordés que en moltes comarques ja s'estan creant grups, i fes una crida que la ciutadania "es bolqui" en un debat que, a més de desmentir que hi hagi un problema de convivència, desemoqui "en el procés constituent per fer la constitució catalana".

“Posem-nos en marxa un altre cop. Potser era imprescindible aquest període de reacció a la defensiva, però ara ja l'hem de superar”

“A la independència hi arribarem si anem plegats i si entenem que el camí és la ruptura democràtica i donar sempre la veu a la ciutadania”

“Parlem del que calgui però aturem les batalles entre independentistes. Prou de batalles i desconfiances entre independentistes”

“Ja no podem seguir aprovant al Parlament més resolucions sobre l'autodeterminació o qualsevol altre dret si no som capaços d'aplicar-les”

“L'Estat ha de saber que amb la sentència escriurà la seva condemna política (...) Ha de ser el tret de sortida a la darrera fase del procés”

“No hi ha més camí que plantar cara i continuar endavant, assumint-ne les conseqüències i amb les banderes de la llibertat i no-violència”

aquest marc que avisava que caldrà estar disposats a "arriscar molt", i assumir "els sacrificis" que se'n puguin derivar. I aquí l'estratègia implica segons ell construir un moviment "que tingui en compte la desobediència civil en un marc democràtic", i en què les institucions també es comprometin "a assumir-ne totes les conseqüències". I per fer-ho possible, insistia, cal que les

famílies de l'independentisme es posin d'acord per "desbloquejar la situació", establir una agenda de "ruptura democràtica" i, hi afegia, "donar estabilitat al govern i a la majoria parlamentària" per encarar aquest tram cap a fer realitat la República. I és aquí on va fer una picada d'ullet a la CUP amb vista a aprovar, com proposen els anticapitalistes, un pressupost "que sigui el motor

de canvi republicà".

Reacció a la sentència

Volgudament, Torra va voler deslligar tot plegat del que ha de ser la reacció a la sentència, per a la qual ha mantingut contactes específics en els últims mesos amb partits i entitats civils. En aquest sentit, avisava en tot cas que hi haurà "un abans i un després", i avançava que "en el seu moment" ja farà

"la proposta política que pertoqui", si bé apuntava ja que serà "coherent, d'entesa de país, que impliqui tots els sectors i espais d'avenç republicà i que exigirà unitat d'acció". "Un programa per fer la independència on tot-hom se senti implicat i compromès", conclouia. En aquesta línia, diverses fonts consultades aclarien ahir que els contactes s'han intensificat els últi-

mes setmanes a diversos nivells, com el Consell per la República, i s'està avançant en una resposta unitària, per bé que l'acord encara s'albira lluny. Torra, en tot cas, recordava que també caldrà estar atents a nous moviments de la justícia espanyola contra els exiliats un cop dictada la sentència. "Si es cursen noves euroordres caldrà reaccionar, també ens hi haurem d'enfron-

tar", recalrava.

El president, que al final rebia una ovació de dos minuts entre crits d'independència, va dedicar la conferència a Antoni Rovira i Virgili, intel·lectual i polític de qui al matí havia visitat la tomba al Pertús coincidint amb els 70 anys enguany de la seva mort. A la tarda, va completar la visita a la Catalunya del Nord en rebre la medalla d'or de Prats de Molló ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El vicepresident d'Òmnium Cultural, Marcel Mauri, ahir a Tarragona ■ ACN

Mauri demana explicar “l'horitzó nacional” abans de la sentència

■ El vicepresident d'Òmnium preveu la necessitat de recórrer a la desobediència civil ■ Cunillera situa el debat sobre l'indult després del pronunciament del Suprem

Emili Bella
BARCELONA

L'endemà que el líder d'ERC, Oriol Junqueras, no tanqués la porta a unes eleccions com a resposta a la sentència, el vicepresident d'Òmnium Cultural, Marcel Mauri, va instar ahir l'independentisme a treballar per buscar la unitat a l'hora de reaccionar a una més que probable condemna del Tribunal Suprem contra els presos polítics i poder cul-

Les frases

“La resposta ha d'estar a l'altura de qualsevol atac sense precedents que es pugui produir, però no depèn d'Òmnium, sinó de molts actors”

minar el procés d'autodeterminació. Mauri no entendria que no hi hagués “una estratègia de consens” i es va mostrar con-

“[Caldrà explicar a la ciutadania] en quin punt ens trobem i quin és l'horitzó nacional que ens cal”

Marcel Mauri
VICEPRESIDENT D'ÒMNIUM CULTURAL

vençut que abans que l'alt tribunal no es pronunciï, l'independentisme aconseguirà “explicar a la ciutadania en quin punt ens

“Espero que tothom sàpiga administrar les seves passions”

Teresa Cunillera
DELEGADA DEL GOVERN ESPANYOL

trobem i quin és l'horitzó nacional que ens cal”. Segons el vicepresident d'Òmnium, caldrà recórrer de nou a instruments

de lluita no violenta i, si cal, a la desobediència civil per defensar els drets fonamentals.

“La resposta ha d'estar a l'altura de qualsevol atac sense precedents que es pugui produir, però la resposta no depèn d'Òmnium, sinó de molts actors”, va recordar. Mauri feia aquestes declaracions en el marc d'una visita a Tarragona de l'autobús amb què l'entitat recorre aquest estiu la costa en el marc de l'eloqüent campanya *Ho tornarem a fer*.

D'altra banda, la recollida de signatures per la “llibertat per als presos catalans”, impulsada per Òmnium, ja arriba a les 28.000 adhesions. L'entitat les farà arribar tant al govern espanyol com a les principals institucions europees.

“Administrar passions”

Qui també intervenia ahir en el debat sobre la post-sentència era la delegada del govern espanyol a Catalunya, Teresa Cunillera, que espera que “tothom sàpiga administrar les seves passions” quan es conegui el veredict. En una entrevista a Catalunya Ràdio, Cunillera va assegurar que desitja que la sentència sigui “justa i equilibrada” i que aquells que tenen responsabilitat política tinguin la capacitat de transmetre als ciutadans que calen “avenços en la convivència”.

La delegada del govern socialista considera que es va equivocar quan fa un any va explicar que era partidària de l'indult, si els presos el demanessin, i va assenyalar que el debat s'haurà de posar damunt la taula quan hi hagi sentència. ■

Rull surt de Lledoners per una operació al seu fill

L'exconseller de Territori Josep Rull va sortir ahir puntualment de la presó de Lledoners, al Bages, per acompanyar el seu fill en una operació. Com estava previst, després del permís que va sol·licitar al Tribunal Suprem, el dirigent de JxCat va sortir al matí del penal, a Sant Joan de Vilatorrada, per anar sota custòdia policial a l'hospital en què operaven el menor, en una intervenció sense gravetat. Rull, que està en presó preventiva pendent de la sentència del Suprem, ja havia sortit prèviament dues vegades de Lledoners per assistir a les proves diagnòstiques al fill, a qui els doctors van programar l'operació per ahir. A les sis de la tarda ja l'havien tornat al penal, segons el Departament de Justícia ■ REDACCIÓ

Cs vol mesures contra la pobresa energètica

Ciutadans ha demanat al govern que adopti mesures amb les administracions locals per garantir l'accés als subministraments bàsics dels ciutadans sensibles i desfavorits. En una proposta de resolució presentada al Parlament, la formació reclama que s'executi i amplii el fons destinat a pal·liar la pobresa energètica i simplificar els tràmits burocràtics per accedir a ajuts. També demana que es faci efectiu el mecanisme necessari per satisfer el pagament de deutes pendents. La diputada Noemí de la Calle va criticar ahir la “inacció” del govern davant la pobresa energètica i va tornar a insistir que l'executiu català “malbarata els diners en el procés”. ■ REDACCIÓ

801175-1214753L

AQUESTA DIADA, OBJECTIU INDEPENDÈNCIA

INCLOU SAMARRETA + BOSSA DE COTÓ
MODELS DE MÀNIGA CURTA O TIRES

A la venda:
a la redacció d'El Punt Avui
(Riu Güell, 68, 17005 Girona)
Horari d'atenció: de dilluns a divendres de 9 a 14 h

15€

assemblea.cat EL PUNT AVUI+

FETA A CATALUNYA

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El meu país

Miquel Sellarès

Periodista

Ho tornarem a fer;
bé!

gran blindatge mental i fermesa nacional.

El que hem de solucionar és la manca d'un acord estratègic de l'independentisme. Les seves bases no ho entenen. En aquest sentit, cal que la mobilització de l'11 de Setembre torni a ésser un èxit i, d'altra banda, preparem la resposta als judicis, que haurem de fer amb contundència i de manera intel·ligent.

L'independentisme polític necessita més que l'utòpic unitarisme, reforçar els seus espais. El d'ERC fa intents d'expandir-se a l'esquerra, sense enfrontaments interns, ni lluites caïnites i, de moment, amb bons resultats electorals. Per altra banda, JxCat –els convergents–, tot i la seva fermesa nacional, no saben que l'espai d'ERC ja existeix i el que li manca a l'independentisme polític és ocupar tot l'espai del pujolisme, sense complexos. Aquest espai existeix i està orfe, en part. Però cal sumar tot el que va arrossegar el pujolisme. I no s'ha de perdre el temps. Els corbs, ben untats per l'Estat, ja volen amb l'objectiu d'apropiar-se d'aquest espai o bé erosionar-lo. El tercer espai independentista, que s'articula al voltant de la CUP, mostra signes de reflexió i, sense perdre els orígens i la identitat, esperem que es consolidi i dobli els seus resultats electorals. Cal un mínim de 70-80 diputats, un nou i renovat govern o, d'altra banda, eleccions per guanyar i avançar.

El proper octubre, sense porucs, conformistes i hiperventilats, hem de començar la nova batalla democràtica i pacífica, construint l'Estat a les nostres mans i actuant en conseqüència. Un govern que gestioni amb dinamisme i iniciativa i deixi en gran part la reivindicació a les mans de les forces polítiques, el Parlament i el suport de la societat civil i les seves entitats i organitzacions.

Catalunya és una nació forta, però ha d'ésser intel·ligent i mesurada. L'Estat no ha demostrat encara tota la seva força. El nacionalisme espanyol està disposat a tot i la seva "quinta columna" a Catalunya serà encara més desacomplexada i contundent. Ens caldrà fer noves passes endavant, però consolidant les nostres posicions. Fermes i sense desànim, guanyarem!

Votants amb les mans enlaire davant la policia, a Lleida, el Primer d'Octubre ■ ACN

Cal que tots i cadascun dels catalans que hem fet el pas a l'independentisme ens blindem de derrotistes, sectaris, hiperventilats, trolls i mercenaris de les clavegueres espanyoles. Hem de deixar també el liri blanc amb el qual hem actuat tantes vegades –com molts cops he expressat–. Som conscients que al davant hi tenim un Estat? El pas endavant que Catalunya ha fet envers la seva sobirania no té marxa enrere. Més de dos milions de persones ja no tenen com a referència el projecte nacional espanyol, sinó que creuen que amb dificultats, amb passes endavant i, cal dir-ho també, alguna aturada, en els propers anys, assolirem la plena sobirania nacional. Què cal fer, doncs, per consolidar la nació catalana i avançar per construir un Estat?

Primer, caldrà veure què passa amb el segrest dels nostres presos polítics, els judicis pendants, la repressió en marxa. I amb això, sabrem també fins on l'Estat i el nacionalisme espanyol pretén arribar. Caldrà també que el món sobiranista català prengui consciència que el seu nacionalisme ha estat, fins ara, de nivell "aficionat". Toca fer una gran catarsi i estudiar com hem fet aquesta primera batalla amb l'Estat i entendre, d'una vegada, que el nacio-

“El que hem de solucionar és la manca d'un acord estratègic de l'independentisme. Les bases no ho entenen

nalisme espanyol té una consciència nacional del "todo por la patria", ja siguin del PSOE, del PP, Cs i, fins i tot, de certs sectors d'Unides Podem. Recordem i no oblidem el que van fer i continuen fent amb Euskadi.

Catalunya, després del Primer d'Octubre, existeix al món. Ara hem de demostrar que som capaços d'enfrontar-nos a l'Estat unitari d'Espanya i les seves estructures i que crearem i reforçarem, en primer lloc, el marc mental que ens faci immunes a les ofensives de l'Estat, als seus aparells i clavegueres i, més subtilment, a l'Ibex 35, els grups de comunicació, etcètera. Ens cal un

TALENT

La formació
desperta el talent

Cicles formatius de grau superior
a les Escoles d'Art i Disseny
de la Diputació a Reus, Tarragona i Tortosa

Prova d'accés al setembre de 2019

Inscripció: del 2 al 6 de setembre

Realització de la prova: 1 d'octubre a les 9.30 h

Més informació a: www.dipta.cat/EstudiarArtiDisseny

Últimes
places!